

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE MAGIE sau Dănuț care a devenit Daniel

Bună, dragii mei! Am venit cu sufletul la gură să vă povestesc o întâmplare extraordinară la care am asistat chiar astăzi. Nici nu știu de unde să încep, pentru că deși par că se produc din senin,

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE UN
STROP DE MAGIE ȘI DACĂ NU AI
GRIJĂ DE EA O PIERZI, IAR DACĂ O
PIERZI, EA NU DISPAR, CI SE
DUCE LA ALTCINEVA.

majoritatea lucrurilor extraordinare au o poveste în spate. Când lucrurile nu merg în direcția bună, în Tărâmurile Îndepărtate se ia o decizie și o făptură de acolo (o zână, un elf sau, mai rar, dar nu imposibil, chiar un dragon) intervine, piticii o ajută să ajungă la timpul cel mai potrivit și toată lumea se străduiește să scrie o poveste cât mai bună. Deci să începem povestea! Sunteți atenți, da? Povestea, nu întâmplarea de astăzi.

Dănuț este un băiețel care nu vede la fel ca ceilalți copii. Ca să vadă lucrurile așa cum le văd ei, are nevoie de ochelari. Dacă nu are ochelari, cu cât un obiect este mai îndepărtat, cu atât este mai mic și mai neclar. Așa că atunci când mama și-a dat

seama că Dănuț nu vede bine la depărtare, l-a dus la un doctor care i-a prescris ochelari. Eh, și știți cum sunt oamenii mari. Ei nu iubesc nimic ieșit din comun. Cu cât o zi seamănă mai mult cu cealaltă și cu cât nu se întâmplă nimic neobișnuit, cu atât sunt mai fericiți. Așa că mama lui Dănuț le-a întrebat pe toate prietenele ei, ba chiar și pe mamele din parc dacă au avut probleme cu copiii, pentru că ea, iată, a trebuit să îl ducă pe Dănuț la doctor ca să își pună ochelari. Da, da, chiar așa a zis: „Am avut probleme cu Dănuț.” Și de aici, după cum vă închipuiți, Dănuț a înțeles că este altfel decât ceilalți copii. Și pentru că la acel moment nu avea niciun prieten din Tărâmurile Îndepărtate, nu a aflat că nici piticii nu văd bine la distanță, pentru că ei trebuie să vadă foarte bine de aproape ceasul cel mare sau ceasurile mai mici, să vadă cum trec secunde și milisecunde și alte părțile de timp pe care oamenii nici nu le numesc. Dacă vor să vadă bine la distanță, desigur își pun ochelari. La fel și sirenele, cu deosebirea că ele nu folosesc ochelari, ci un ochean. Dar când vine vorba să vezi toate făpturile mici din apă sau să numeri cochiliile și grăunțele de nisip de pe fundul mării, ce ați prefera? Să vedeți bine la distanță sau de aproape?

Ei, dar cum lui Dănuț nu i-a spus nimeni

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE MAGIE

toate aceste lucruri, el a renunțat să joace fotbal cu băieții în parc pentru că trebuia să își scoată ochelarii și fără ei nu vedea – sau se convinsese că nu vede - ce se întâmplă pe teren. Nu a mai mers nici în excursii cu clasa pentru că trebuia să aibă grijă de ochelari ca nu cumva să îi spargă dacă urca pe munte sau vizita o peșteră. Ba chiar nici nu s-a mai dus la zilele de naștere ale colegilor, iar cu timpul, ei nu l-au mai invitat. Și așa, Dănuț a pierdut un lucru foarte important... Hai, ajutați-mă? Ghiciți ce? Prietenii? Nu! Curajul? Nu! Nu, dragii mei, acestea sunt doar consecințe. Și-a pierdut încrederea în sine. Acum este cel mai bun moment să vă spun că, la fel ca și curajul, încrederea în sine este o proprietate magică. Dacă o pierzi, ai nevoie de un strop de magie ca să o regăsești. Și pentru asta este nevoie de o făptură din Tărâmurile Îndepărtate.

V-am prins! Credeți că știți. Dar ce întâmplare minunată ar fi aceea pe care ați bănuț-o? Deci, nu, nu am apărut eu ca din întâmplare cu cartea mea cu dragoni, așa cum sunt sigură că vă așteptați. În această întâmplare nu am decât rol de povestitor, iar Smog nu apare deloc. Iată cum merge magia poveștilor și din cel mai mare și înțelept dragon ajungi personaj episodic. Dar, vă promit, va veni și rândul lui Smog și al dragonilor.

Dar până atunci... Întrerup puțin povestea despre Dănuț pentru că între timp ne întâlnim cu un alt personaj, Matei. Și când spun „personaj” nu mă refer strict la faptul că are un rol în povestea noastră. Ei, da, Matei este un adevărat personaj. El este exact opusul lui Dănuț. Dacă Dănuț vorbește atât de încet că de abia îl auzi (și doamna învățătoare îi spune: „Dănuț, mai tare, nu ai mâncat de dimineață?” și copiii, desigur, râd, fără să știe că din cauza lor Dănuț va vorbi și mai încet), Matei vorbește atât de tare încât îl auzi de la etajul al doilea când el de abia a intrat în școală. Dacă Dănuț nu mai are prieteni, pentru că nu mai joacă niciun joc de teamă

să nu își spargă ochelarii, Matei este tot timpul înconjurat de copii care se întrec să îi dea ba un cartonaș cu poze, ba un abțibild - știți voi, acelea pe care le primiți la supermarket la casă dacă mama sau tata au cumpărat mai multe lucruri - și care lui Matei i se cuvin pentru că el este Matei. Am o poveste și despre ele, dar răbdare, ajungem și acolo.

La sport, Matei alege echipele, iar Dănuț stă pe bancă pentru că, așa cum spune Matei, aleargă pe lângă minge sau se ferește când vine mingea spre el. Și Matei are întotdeauna dreptate și cum nu ar avea dacă el întotdeauna găsește tricoul cel mai alb cu mingea murdară sau o baltă cât de mică în care apa de ploaie s-a amestecat perfect cu praful strâns de săptămâni?

Matei are și o imaginație grozavă. Inventează tot felul de jocuri, de exemplu, călcatul pe picioare sau tunsul poneilor. La călcatul pe picioare, trebuie să îți calci colegii pe pantofi cât mai tare și să te ferești de cei care vor să te calce. Ai puncte bonus dacă lași urme care nu se mai șterg, mai ales dacă o fetiță poartă pantofi de lac, și cu atât mai mult dacă pantofii au o fundiță care se rupe sau dacă prinzi și o șosetă albă pe care să imprimi striurile de pe talpă. Cu cât se văd mai bine, cu atât ai mai multe șanse să fii câștigător. Tunsul poneilor se joacă doar în zilele în care ai oră de abilități practice, pentru că ai nevoie de foarfecă. Iei încă vrei doi-trei băieți – asta nu e greu, pentru că dacă ești Matei, ai o mulțime de prieteni și dacă nu ești prieten cu Matei, ești ca Dănuț și cine vrea să fie ca Dănuț? - și de la prima oră ochești fetele care au venit cu poneii la școală ca să se joace în pauză cu Pinkie Pie, Rainbow Dash, Fluttershy, Twilight Sparkle și alții (Hai, fetelor, ajutați-mă să îmi amintesc toate numele lor!) și când treci pe lângă ele scurtezi dintr-o tăietură coama sau coada poneilor, unicornilor, alicornilor...

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE MAGIE

Dar ca să îți asiguri locul alături de Matei sau măcar prin preajma lui, nu este suficient să terorizezi fetele, pentru că se știe, ele nu se pot pune cu tine și satisfacția e prea mică atunci când ai de a face cu niște ființe atât de smiorcăite și de pârâcioase. Deci, ca să îi fii pe plac lui Matei, trebuie să faci niște fapte de vitejie, de exemplu, să iei ochelarii lui Dănuț și să îi ascunzi, să îi deschizi ghiozdanul și să îi iei pachetul cu mâncare și să i-l dai lui Matei (inventând că te-ai luptat din greu ca să îl câștigi, când de fapt i-l furi din ghiozdan în pauză) și câte și mai câte fapte de bravură pe care nu le mai menționez ca să dau idei și altora care ar vrea să devină prietenii lui Matei.

Și așa, pe nesimțite, împletind povestea despre Dănuț cu cea despre Matei, am ajuns la ziua de astăzi, în care începe clasa a V-a, când lucrurile stăteau așa cum v-am spus. La ceremonia de deschidere a anului școlar, Matei era cel mai înalt din clasă, iar Dănuț, firește, cel mai firav. De ce firește? Pentru că, așa cum v-am spus, încrederea în sine este un strop de magie și dacă nu ai grijă de ea o pierzi, iar dacă o pierzi, ea nu dispăre, ci se duce la altcineva. La fel și dacă cineva ți-o fură. Iar dacă nu ai încredere, cum să stai cu spatele drept și capul sus? Înălțimea este un lucru relativ. Cu cât cineva este mai sigur pe sine, cu atât pare mai înalt.

Dar să revenim la povestea noastră. Când copiii au intrat în clasă, au observat că au un coleg nou, care s-a așezat nici mai mult nici mai puțin decât în banca lui Matei.

- E banca mea! a zis Matei pe un ton amenințător.
- E banca lui! a intervenit alt copil. Și e mai bine să te muți pentru că altfel...
- Iar eu nu stau cu tine în bancă! a completat Șerban, colegul de bancă și prietenul lui Matei. Deci, pe scurt, cară-te!
- Cară-te înapoi la școala ta! au strigat prietenii lui Matei.

Vai! s-a gândit Dănuț și doamna dirigintă nu mai vine. Poate o reține ceva la cancelarie. Săracul copil! Precis îl vor bate sau îl vor umili în alt fel. Precis... Și deodată îi veni o idee năstrușnică: Să îl bată! Să îl bată! Așa voi avea și eu un prieten. Vom sta și vom povesti ce am mai îndurat. Sau ne vom ascunde în camera cu măști și găleți și ne vom mânca pachetul pe ascuns ca să îl păcălim pe Matei. Se bucura în gând de planurile pe care și le făcea cu noul său prieten. Când, deodată...

Nu, nu a intrat doamna dirigintă, dar s-a întâmplat ceva neobișnuit. Vă dau niște indicii, dacă ați uitat cumva că timpul este magic. Acestea sunt „clasa a V-a” și „doamna dirigintă”. Ați ghicit! Întâmplarea noastră se petrece la intersecția dintre clasa a IV-a și clasa a V-a. Ei, acum înțelegeți de ce pe parcursul clasei a IV-a ați tot auzit că veți trece într-o nouă etapă?

Când, deodată, noul coleg a spus:

- Nu plec din bancă și îl chem pe Daniel să stea cu mine.

Aici se făcu liniște, nu pentru că noul-venit avea un ton impresionant, ci pentru că nimeni nu știa cine este Daniel.

Dănuț, roșu ca racul, de abia reuși să îngaime:

- Eu?

Adică, da, eu sunt Daniel, își spuse în sinea lui, simțind o picătură de încredere, așa ca un mic fior și dădu să se ridice să se mute în banca unde fusese invitat.

- Dănuț, treci la locul tău! îi zise poruncitor Matei și prietenii lui râseră aprobator.

Dar noul coleg îl invita cu un gest larg și prietenos și lui Dănuț îi trecu o altă idee năstrușnică prin cap. O, dar dacă acest personaj care îl salvase din banca în care stătea singur de ani de zile și unde îl uitase

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE MAGIE

toată lumea, îl poate bate pe Matei? Și se și imagina mergând țănoș și fără frică alături de el prin curtea școlii. Și cum toată lumea se dă la o parte din calea sa pentru a nu avea de a face cu noul coleg.

Vă aduceți aminte ce v-am spus despre încrederea în sine? Cum dacă nu este păzită cu grijă, trece la altcineva? Acum, Matei se îndoiește un pic de sine și un strop din încrederea lui zburase către Dănuț. Sigur așa s-a întâmplat, pentru că altfel de unde i-ar fi venit lui Dănuț gândurile acestea violente, dacă nu de la Matei? Vă amintiți că mai devreme s-ar fi bucurat să se ascundă într-o debara cu măhuri și găleți.

Ei, dar fiind în plin timp magic, în prima zi din clasa a V-a, lucrurile nu aveau cum să se oprească aici. În timp ce Dănuț sau Daniel, acum că avea un strop de încredere, se instala în noua lui bancă, iar Matei se întreba dacă să îl pună chiar acum la punct pe intrus, băiatul cel nou i-a prins pe amândoi pe după umeri și aplecându-și capul ca să nu audă ceilalți copii le-a spus:

- Uitați-vă pe spatele meu!

Și cei doi, cuprinși de uimire, au văzut că băiatul cel nou purta în spate două săbii încrucișate.

- Ești Deadpool? a zis de-a dreptul îngrozit Matei.

- Nu! a exclamat Daniel încrezător. Este un elf.

- Tu de unde știi? a îngăimat Matei pregătit să o ia la fugă, mai ales că ceilalți copii nu erau atenți sau chiar nu vedeau nicio sabie (v-am spus că ochelarii au și ei avantajele lor).

- Din cărți! a replicat Dănuț. Vezi bine, Matei se uita doar la filme, nu citea cărți, altfel cum ar fi putut să confunde un elf cu Deadpool.

- Din cărți îl cunosc și eu pe Daniel! a confirmat elful. L-am văzut de multe ori pe Daniel citind întâmplări cu elfi din Tărâmurile Îndepărtate.

- Da, elfii sunt preferații mei. Daniel era din ce în ce mai entuziasmat.

- Și ce faci aici? a întrebat Matei.

- Am venit pentru voi doi. Când împlinește 12 ani, orice elf își aduce cu el doi prieteni sau două prietene, dacă este o fată elf și merge la comandantul său pentru a învăța să se lupte cu săbiile și să tragă cu arcul. Și eu v-am ales pe voi doi. Mergeți?

- Mergem! au strigat cei doi într-un glas.

- Dar cum de nimeni nu îți vede săbiile? a întrebat Daniel, arătând spre copiii din clasă.

- Le văd doar prietenii, a râs elful. Și apoi, a adăugat el, ce rost are să le țin la vedere. Este suficient să am încredere că le am cu mine.

Vă mărturisesc că nici eu nu prea am înțeles ce a vrut să zică la sfârșit și nici nu am aflat, pentru că povestea a fost întreruptă de doamna dirigintă. Vă dați seama că Matei s-a mutat din bancă fără alte comentarii spre uimirea prietenilor lui care și-au pierdut și ei puțin din încredere când a văzut că nu ripostează. S-au simțit mai bine și poneii cu părul scurtat și stăpânele lor.

Deocamdată, îmi iau la revedere pentru că nu știu continuarea poveștii, dar vă promit că o să îl rog pe Smog să mă lase să îi urmăresc pe Daniel și Matei cum se antrenează împreună cu prietenul lor. Și poate veniți și voi.

ÎNCREDEREA ÎN SINE ESTE MAGIE